

porządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dn. 31 maja 1919 r. (№ 63 — Tygodnik Urzędowy z dn. 2 czerwca 1919 r. № 15), zachowują moc obowiązującą, o ile nie są sprzeczne z postanowieniami niniejszej ustawy.

Art. 23. Na wniosek poszczególnych zarządów gmin miejskich Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo odroczyć wejście w życie niniejszej ustawy w obrębie danej gminy miejskiej na czas nie dłuższy wszakże, niż na 2 miesiące.

W odnośnych gminach miejskich obowiązywać będzie w okresie przejściowym ustawa z dn. 27 listopada 1919 r. z wyjątkiem artykułów 9, 10, 11 p. 2 i 13 oraz artykuł 17 niniejszej ustawy zamiast ust. 2 art. 8 ustawy z dn. 27 listopada 1919 r.

Art. 24. Osoby, korzystające z lokali, przydzielonych na podstawie ustawy z dn. 27 listopada 1919 r., zachowują — z wyjątkiem, ustalonym w ostatnim ustępie niniejszego artykułu — prawo korzystania z nich nadal, pozatem jednak podlegają od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zarówno jak i przydzielone im lokale, wszystkim jej przepisom.

Lokale, zajęte na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. przez wszelkiego rodzaju urzędy, będą pozostawione do ich rozporządzenia, w razie jednak ich likwidacji lokale te mogą być przydzielone przez zarząd gminy w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych tylko nowopowstającym na mocy upoważnienia ustawowego urzędowi, w braku zaś takich urzędów oddane być winny niezwłocznie do rozporządzenia zarządów gmin na cele, wskazane w niniejszej ustawie.

Pokoje, zajęte w hotelach na podstawie dotychczas obowiązujących ustaw, winny być z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy zwolnione od zajęcia, z wyjątkiem zajętych przez osoby, należące do składu przedstawicielstw i misji państw obcych.

Art. 25. Wniesione do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy odwołania stron od orzeczeń zarządów gmin miejskich, względnie organów, wykonywujących ustawę z dn. 27 listopada 1919 r., mają być rozstrzygnięte przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Orzeczenia Ministra Spraw Wewnętrznych w powyższych sprawach mogą być zaskarżone przez strony do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a do czasu jego utworzenia — do Sądu Najwyższego zgodnie z przepisami art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 26. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 27. Ustawa niniejsza traci moc obowiązującą w rok po jej wejściu w życie, poczem osoby, zajmujące lokale na jej podstawie, będą mogły nadal z nich korzystać na zasadzie ustawy o ochronie lokatorów.

Marszałek: *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów: *Antoni Ponikowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kamieński*

Minister Sprawiedliwości: *Sobolewski*

265.

U s t a w a

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

o łączeniu się spółdzielni.

Art. 1. Spółdzielnia może każdego czasu połączyć się z inną spółdzielnią w sposób, przez ustawę niniejszą określony.

Połączenie takie może nastąpić i wówczas, gdy spółdzielnia, mająca wejść do innej spółdzielni, jest w likwidacji.

Art. 2. Połączenie następuje przez uchwały walnych zgromadzeń łączących się spółdzielni, powzięte bezwzględną większością głosów, obecnych na zgromadzeniu.

Uchwała o połączeniu musi obejmować:

- a) oznaczenie spółdzielni przejmującej,
- b) przyjęcie statutu, stanowiącego podstawę połączenia, co zarazem stanowi potrzebną do uzgodnienia zmianę dotychczas obowiązującego statutu.

Art. 3. Podstawę rachunkową połączenia stanowią bilanse łączących się spółdzielni, sporządzone wedle przepisów ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111 poz. 733) i sprawdzone przez rewidenta, wyznaczonego w myśl tejże ustawy (art. 61).

Wszystkie te bilanse winny być wyłożone w lokalu każdej z łączących się spółdzielni conajmniej na tydzień przed terminem jej walnego zgromadzenia, a każdy członek ma prawo przejrzeć je i odpisać.

Art. 4. Uchwały o połączeniu zgłosić należy do rejestrów wszystkich łączących się spółdzielni niezwłocznie po dokonaniu gospodarczego połączenia. Dla spółdzielni, posiadających wspólny sąd rejestrowy, wystarczy jedno zgłoszenie.

Zgłoszenia dokonywają zarządy spółdzielni łącznie.

Połączenie oraz wynikające z niego zmiany statutu uzyskują skuteczność prawną od chwili, kiedy je wpisano w rejestrze wszystkich łączących się spółdzielni. W wypadkach, przewidzianych w art. 73 ustawy o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 111 poz. 733), zastosować należy przepisy tegoż artykułu.

O dokonanym wpisie sądy rejestrowe spółdzielni przejętych zawiadomią sąd spółdzielni przejmującej, który następnie ogłosi wpis połączenia oraz wyciąg statutu (art. 7 ustawy o spółdzielniach); stanowiącego podstawę połączenia, i zawiadomi o tem Radę Spółdzielczą.

Po uprawomocnieniu się uchwał o połączeniu (art. 50 ustawy o spółdzielniach) zgłoszą zarządy łącznie wykreślenie przejętych spółdzielni, które to wykreślenie sądy ogłaszają.

Art. 5. Wszyscy członkowie, którzy w chwili skuteczności połączenia należeli do spółdzielni przejętej, stają się członkami spółdzielni przejmującej z taką liczbą udziałów, jaką posiadali w chwili połączenia.

Wpłaty na udziały wpisuje się członkom przechodzącym w takiej wysokości, jaka wynika z ustalonej bilansem (art. 3) kwoty przejętego kapitału udziałowego. Gdyby wpłaty te nie czyniły zadość przepisom statutu, stanowiącego podstawę połączenia, co do najniższej wpłaty, obowiązującej przy wstąpieniu lub deklarowaniu udziału, członkowie przechodzący winni uzupełnić je do wysokości, przewidzianej w tym statucie, najdalej w ciągu roku od skuteczności połączenia. Gdyby przeciwnie członkowi po pełnem pokryciu wszystkich jego udziałów przypadła nadwyżka, wynikająca z różnicy wysokości udziałów, to nadwyżka ta stanowi wierzytelność członka względem spółdzielni.

Art. 6. Członek, co do którego zdarzenie, wywołujące utratę członkostwa lub udziału, nastąpiło przed skutecznością połączenia, przestaje być członkiem lub mieć udział w chwili, w jakiejby to nastąpiło bez połączenia.

Art. 7. Skutkiem połączenia majątek czynny spółdzielni przejętej przechodzi na spółdzielnię przejmującą, a wierzyciele pierwszej stają się wierzycielami drugiej.

Art. 8. Zarząd i rada nadzorcza spółdzielni przejętej pozostają jej organami aż do skuteczności połączenia (art. 4 ust. 3), jednakże od chwili uchwały o połączeniu mogą one wykonywać należące do nich czynności jedynie za zgodą organów spółdzielni przejmującej.

Uchwały o połączeniu mogą przewidzieć inny sposób tymczasowego łącznego kierownictwa łączących się spółdzielni.

Od chwili skuteczności połączenia zarząd spółdzielni przejętej przechodzi w ręce organów spółdzielni przejmującej.

Art. 9. Do zaniechania obowiązków, wynikających z przepisów ustawy niniejszej, stosuje się postanowienia Działu IV ustawy o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 111 poz. 733).

Art. 10. Statut, stanowiący podstawę połączenia, musi być uzgodniony z przepisami ustawy o spółdzielniach stosownie do wymagań art. 117 ust. 1.

Art. 11. Połączenie spółdzielni na zasadzie niniejszej ustawy nie podlega podatkom i należyciom, wymierzonym od przeniesień majątkowych oraz od wzrostu kapitału udziałowego.

Art. 12. Wszelkie połączenia prawnie istniejących spółdzielni w b. zaborze rosyjskim, dokonane przed wejściem w życie ustawy niniejszej, uznaje się za ważne i posiadające skutki prawne nawet wówczas, jeżeli sposób dokonanego połączenia nie odpowiada wymaganiom niniejszej ustawy, o ile przed upływem 6 tygodni od daty wejścia w życie niniejszej ustawy nie wpłynęło do sądu skarga członków:

- a) którzy na walnem zgromadzeniu zgłosili sprzeciw do protokołu,
- b) którzy nieprawnie nie byli dopuszczeni na zgromadzenie,
- c) gdy zgromadzenie zwołane było w sposób niezgodny z przepisami obowiązującego wówczas statutu,

d) jeżeli sprawa połączenia nie była zamieszczona na porządku obrad walnego zgromadzenia.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 14. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

266.

U s t a w a

z dnia 6 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień pruskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. prusk. str. 259) i ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 98 poz. 520), obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej.

Art. 1. Przepis § 4 pruskiej ustawy o podatku dochodowym z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Praw prusk. str. 259) zmienia się w ten sposób, że obowiązek opłacania podatku dochodowego w roku 1921—1922 rozpoczyna się przy dochodzie rocznym ponad 11,500 mk., zaś w roku 1922 — 1923 ponad 180,000 mk.

Art. 2. Do art. 6 dodać punkt 3a: „z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za naj-
nią pracę“.

Wzmiarkowane przy punkcie 4 liczby 1 do 3 zmienia się na 1 do 3a.

Przy wymiarze podatku od dochodów, wymienionych w punkcie 3a, osiągniętych w roku 1920, bierze się w rachubę:

przy dochodzie do 40,000 mk. włącznie—0,5,
ponad 40,000 do 100,000 mk.—0,6,
ponad 100,000 mk.—0,7,

zaś w roku 1921—

przy dochodzie do 250,000 mk.—0,3,
ponad 250,000 do 1.000,000 mk.—0,4,
ponad 1.000,000 mk.—0,5,

części podatku, przypadającego według taryfy § 17.

Art. 3. Wysokość potrącalnych składek i premji (§ 8 część II punkt 3 i 4 powołanej ustawy) podwyższa się w roku 1921—1922 na 2,000 mk., w roku 1922—1923 — na 20,000 mk.

Art. 4. Do § 17 wstawia się na rok 1922—1923 następującą taryfę: